د استاد عبدالرحمن پژواک یو شعر

(وقت اخراج از پاکستان از جانب ضیا الحق حاکم آنروز پاکستان)

پام کوه چه رقیبان دی ریبار نشی

په خندا ورته که خوله د پرهار نشی
مضحکه به ښه د توری گذار نشی
چه خزان راشی چمن واړه مړاو شی
څوک به نه وايي چه بیا به بهار نشی
ډیری شپی دی په هرچا باندی راغلی
چا ویلی دی چه بیا به سحار نشی
چه له خپل وطن نه څوک ژوندی وتلی
له پردی وطن نه تگ ورته عار نشی
د جهان خواری که ټول وربانډی وشی
د ایمان خاوند به هیڅ کله خوار نشی
بی مغزان به ارسطو او افلاطون شی
خو د مینې لیونی به هښیار نشی
که د زړه آشنا دیدار ته دی وی سترگی
پام کوه چه رقیبان دې رویبار نشی
بیا به نشم مهاجر به دې وطن کی
که پخپله دوی محتاج د انصار نشی
په "رحمان" او په "خوشحال" می سلام وایه
بیا گذر به ځما ددوی په مزار نشی
د مومند او د خټک د غږ پژواک یم
خو افغان می جگ ددوی له کوهسار نشی

شامی رود، پیښور، د می د میاشتی ۲۱، ۱۹۸۳ عیسوی کال